

רע"פ 7584/14 - א א נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7584/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: א א

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 3.11.2014, בעפ"ג 44001-08-14 ובע"פ 44158-08-14, שניתן על-ידי כב' השופטים ג' כנפי שטייניץ; י' מרזל; א' רומנוב

בשם המבקש: עו"ד נפתלי ורצברגר

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ג' כנפי שטייניץ; י' מרזל; א' רומנוב), בעפ"ג 44001-08-14 ובע"פ 44158-08-14 מיום 3.11.2014, בגדרו נדחו ערעורים על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' קורזנהאוזר), בת"פ 21382-05-12, מיום 6.7.2014.

במקביל לבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו, בדרך של עבודות שירות. בהחלטתי מיום 10.11.2014, נעתרתי לבקשה והוריתי על עיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, אשר מחזיק שלושה אישומים, לפיהם תקף המבקש את אשתו (להלן: המתלוננת), מספר פעמים. באישום הראשון נטען, כי המבקש היכה את המתלוננת, הפיל אותה לרצפה, הניח את ברכיו על כתפיה ותפס בצווארה. כאשר המתלוננת ביקשה להתגונן, נשך אותה המבקש, וכן גרם לשריטות בצווארה ובידה של המתלוננת, ואיים עליה כי יהרוג אותה. על פי האישום השני, כאשר המתלוננת היתה בהריון, היכה אותה המבקש, וכתוצאה מכך נגרם לה דימום והיא נאלצה לעבור הפלה. באישום השלישי נטען, כי במספר מועדים שונים, היכה המבקש את המתלוננת, הפיל אותה וחנק אותה.

3. ביום 3.2.2013, בסיומו של הליך הוכחות, זיכה בית משפט השלום את המבקש מן העבירה של גרימת חבלה שהובילה להפלת העובר, במסגרת האישום השני, וכן מאחד המקרים שתוארו במסגרת האישום השלישי. לצד זאת, הורשע המבקש ביתר העבירות שיוחסו לו: עבירה של תקיפת בת זוג, הגורמת לחבלה חמורה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (בגין המעשים המתוארים באישום הראשון); וריבוי עבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין (בגין האישומים השני והשלישי).

4. בגזר דין, מיום 6.7.2014, הדגיש בית משפט השלום את החומרה במעשיו האלימים של המבקש כלפי בת זוגו, לאורך תקופה ארוכה. לצד זאת, העניק בית המשפט משקל רב לשיקולי שיקומו של המבקש, אשר השתלב בקבוצה טיפולית באופן עקבי. בשים לב למכלול הנסיבות, הושתו על המבקש העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות; 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירת אלימות מסוג פשע; 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירת אלימות מסוג עוון; וכן צו מבחן למשך שנתיים.

5. המבקש ערער על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי בירושלים, ומן העבר השני הוגש ערעור מטעם המדינה, על קולת העונש. בית המשפט המחוזי קבע, כי ככלל, חומרת המעשים שבוצעו על-ידי המבקש, מצדיקה החמרה בעונש, אלא שבנסיבותיו המיוחדות של המקרה, אין מקום להתערבות בגזר הדין. זאת, בין היתר, בשים לב לכך שהמבקש היה נתון במעצר במשך חודשיים, ונכח ההליך הממושך שבמסגרתו ניהל בית משפט השלום מעקב הדוק אחרי הליך שיקומו של המבקש. לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי את שני הערעורים, בפסק דין מיום 3.11.2014.

הבקשה לרשות ערעור ותגובת המשיבה

6. בבקשה לרשות ערעור, מתמקדות טענותיו של המבקש בכך שבית משפט השלום לא ניכה מתוך תקופת המאסר שנגזרה על המבקש, את ימי מעצרו. נטען, כי הפרשנות הראויה לתיקון 113 לחוק העונשין (להלן: תיקון 113),

מחייבת לקזז מתוך תקופת מאסר את הימים בהם שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריה, ולא מדובר בשיקול אחד מתוך מכלול שיקולי הענישה. על כן, לשיטתו של המבקש, יש ליתן לו רשות ערעור ולקזז מתקופת מאסרו, את מספר הימים בהם היה נתון במעצר.

7. בתגובת המשיבה לבקשה לרשות ערעור, נטען כי על פי אמות המידה שנקבעו בפסיקה, אין בנסיבות המקרה עילה למתן רשות ערעור. כמו כן טענה המשיבה, כי תיקון 113 איננו מחייב קיזוז אריתמטי של ימי המעצר מתוך תקופת המאסר. לשיטתה של המשיבה, בית המשפט המחוזי נהג כדיון, כאשר נתן את דעתו, במסגרת שיקולי הענישה, לעובדה שהמבקש היה נתון במעצר, והעניק לכך את המשקל הראוי.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, מאחר שלא נגרם למבקש עיוות דין כלשהו, ועניינו אינו כרוך בסוגיה משפטית כבדת משקל או רחבת היקף (רע"פ 7852/14 אבו סרחאן נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 7005/14 דגן נ' מדינת ישראל (30.11.2014)). קיזוז ימי המעצר מתוך תקופת מאסר שנגזרה על המבקש, כמוהו כהתערבות בעונש שהושת על המבקש (רע"פ 7760/13 דבח נ' מדינת ישראל (10.7.2014)). ברי, כי בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבקש איננו חורג לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה במקרים דומים, והמבקש אף לא טען לכך. לפיכך, גם מסיבה זו, דין הבקשה להידחות (רע"פ 7641/14 אלטורי נ' מדינת ישראל (30.11.2014); רע"פ 7413/14 דוד נ' מדינת ישראל (17.11.2014); רע"פ 5385/14 וייסמן נ' מדינת ישראל (2.9.2014)).

9. למעלה מן הצורך ייאמר, כי גם לגופו של עניין, אין ממש בטענתו של המבקש. ניכוי תקופת מעצרו של נאשם מתוך תקופת המאסר, הוא נוהג מקובל, שטעמיו עימו, אך האפשרות להורות כן נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, ותלויה בנסיבות המקרה. כפי שנפסק, הכלל הוא, כי "לנאשם אין זכות קנויה לניכוי ימי מעצרו והשאלה אם לנכות את ימי המעצר נתונה לשיקול דעת בית המשפט, אשר שוקל את הנושא במסגרת העונש הראוי" (רע"פ 245/10 גבאי נ' מדינת ישראל (13.4.2010); רע"פ 6050/11 רישק נ' מדינת ישראל (5.9.2011); ומן העת האחרונה, ראו, ע"פ 5529/12 אוהב ציון נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 לפסק-דינו של השופט נ' הנדל (9.11.2014)). בתיקון 113 אין התייחסות לסוגיה זו, והנימוקים שהובאו על-ידי בא-כוחו של המבקש בתמיכה לפרשנות המוצעת על-ידו, אינם משכנעים. בנידון דידן, יש להזכיר כי על המבקש הושת עונש מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, כך שניכוי ימי המעצר מתוך תקופה זו איננו צעד טריוויאלי. בנוסף, סבורני כי בדין נמנעו הערכאות הקודמות מלהורות על ניכוי ימי מעצרו של המבקש, נוכח ההקלה הניכרת, מלכתחילה, בעונש שהושת עליו. כפי שצויין במפורש בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, העובדה שהמבקש היה נתון במעצר של ממש תקופה לא מבוטלת, היוותה את אחד השיקולים אשר הובילו, בסופו של דבר, לדחיית ערעורה של המדינה על קולת העונש.

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

נוכח התוצאה אליה הגעתי, מתבטלת החלטתי מיום 10.11.2014, בעניין עיכוב הביצוע. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות ביום 22.12.2014, עד לשעה 10:00, ביחידת עבודות השירות במפקדת מחוז המרכז בשב"ס, או על-פי החלטת הממונה על עבודות השירות בשב"ס.

עמוד 3

ניתנה היום, י' בכסלו התשע"ה (2.12.2014).

שׁוֹפֵט
